

DUMNEZEU ȘI PATRIA

Vechiul dicton „*Nihil sine Deo*” își are rădăcina în experiența de veacuri a oamenilor preocupați de cele spirituale și de modul în care se desfășoară viața universului nostru. Ei și-au dat seama că nimic nu se poate realiza fără Dumnezeu. E greu de definit credința, dar, totuși, dăm două definiții. Sfântul Apostol Pavel definește credința așa: „*Credința este încredințarea celor nădăjduite, dovedirea lucrurilor celor nevăzute*” (Evrei 11,1). Iar Avva Pimen zice: „*Credința este a petrece cu smerită cugetare și a face milostenie*”.

Credința este un dar venit de sus, dar și rezultatul căutărilor și frământărilor tale. Filosoful Petre Țuțea, întrebat dacă în tinerețe a fost ateu, n-a negat, ci a răspuns: „*Da. Și am avut revelația că în afară de Dumnezeu nu există adevăr, că El e adevărul unic*”. Apoi trage concluzia: „*Fără Dumnezeu, fără credință, omul devine un animal rațional care vine de nicăieri și merge spre nicăieri*”.

Pentru noi sunt două valori absolute: Dumnezeu și Patria. Din nefericire în aceste vremuri secularizate și secularizante nu toată lumea le receptează ca atare. Imnul nostru național afirmă cu tărie că înaintea cortegiului sunt „preoți, cu crucea-n frunte! Căci oastea e creștină”, și, totuși, fără discernământ, sunt voci care încearcă discreditarea Bisericii. Iar dragostea față de Patrie, față de drapel, de imn și de însemnele oficiale, este dusă în derizoriu. Or, pentru aceste valori, a curs mult sânge, s-au dat multe jertfe. România Mare este darul lui Dumnezeu, zicea Mircea Vulcănescu, tocmai pentru jertfa și dragostea față de neam a eroilor noștri.

Nu credeți că sunt profetice aceste afirmații? E bine că facem parte din Uniunea Europeană, dar observăm că-n mentalitatea multor oameni se strecoară insidios un soi de „internaționalism” mai periculos decât „internaționalismul proletar”.

Cele două valori absolute, Dumnezeu și Patria, sunt considerate învechite și stânjenesc, chiar dacă acest lucru nu se declară, dar este intuit în atitudini și-n acțiuni.

Privind în urmă cu 98 de ani îi vedem, la 1 Decembrie 1918, pe platoul actualei catedrale din Alba Iulia pe cei doi prelați,

Catedrala Reîntregirii Neamului
din Alba Iulia, foto

Miron Cristea și Iuliu Hossu, în fruntea celor peste 100.000 de români veniți să-și manifeste bucuria și voința ca România Mare să dureze în vecii vecilor.

Suntem aici în Catedrala din Cluj pentru a celebra Sărbătoarea Națională, pentru a ne cinsti istoria și înaintașii. Pentru ei idealul vieții era să vadă înfăptuită România Mare. Din nefericire, unii dintre ei n-au reușit s-o vadă mutându-se în eternitate cu puțin înainte. Iată, de pildă, ce scria Ion Luca Caragiale: „*Doamne, dacă mie nu mi-e dat să intru în pământul făgăduinței, să auz trâmbițele cântând și să văd zidurile Ierihonului surpându-se în fața soarelui ce s-a oprit în cale din porunca Ta, fă-mă s-adorm pe drum cu speranța că ceea ce nu mi-a fost dat mie, fiilor mei le va fi dat*”.

George Coșbuc, care murea în mai 1918, a scris: „*Religia și limba se sprijinesc una pe alta: religia trăiește prin limbă – căci vai de neamul care e silit să se închine într-o limbă pe care n-o pricepe - , iar limba trăiește prin religie, căci dacă ar și începe limba unui neam să piară, câtă vreme va trăi în Biserică și în cărțile ei, ea nu poate să se stingă*”.